

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

We hebben vandaag een heel kort evangelie.
Maar ieder woord daarvan is zo mooi.
Je zou bijna kunnen zeggen:
Ieder woord komt vandaag
regelrecht uit het hart van Jezus,
de goede Herder.

En zo zegt Jezus allereerst:
'Mijn schapen luisteren naar mijn stem.'
'Luisteren.'
Dat is het eerste woordje dat mij opviel.
Luisteren.
Hoe moeilijk is het vandaag de dag om te luisteren.
We krijgen iedere dag zo veel informatie,
dat je er bijna beroerd van wordt.
Op tv, via allerlei media,
op je mobiele telefoon.
En zo hoor ik van steeds meer mensen
dat ze zich wat gaan afschermen
voor de grote hoeveelheid informatie
die dagelijks op hun bordje komt.

En vaak is die informatie ook nog zo negatief.
De berichtgeving over de oorlog in Oekraïne
is natuurlijk nodig.
Maar je kunt er ook behoorlijk wanhopig van worden.

Maar weet u wat nu wel jammer is.
We lopen nu wel het gevaar
dat we ons steeds meer gaan opsluiten
in ons eigen wereldje
en dat we bijna de kunst verleren
om te luisteren.
Ook om te luisteren naar elkaar
of naar goede mensen om ons heen.

Ik merk het ook aan mezelf.
Pastoraal luisteren,
dat wil zeggen: luisteren naar iemands levensverhaal,
nou, dat lukt me gelukkig nog wel aardig goed.
Maar als mensen mij van alles willen vertellen
over hoe zij over dit of dat denken,
dan merk ik dat ik al minder goed kan luisteren.

Om dan nog maar te zwijgen van de mogelijke leugens
die we tegenwoordig ook via de media
kunnen horen.
Het lijkt een nieuw probleem.
Een nieuw probleem van onze tijd.
Maar wist u dat de leugen al zo oud was
als het allereerste begin,
in het eens zo mooie paradijs.

God spreekt tot Adam, de eerste mens.
Ik denk zoals een vader tot zijn zoon spreekt.
En dan komt er die slang,
die precies het tegenovergestelde beweert.
Eerst wat overdrijvingen, dan wat verdraaiingen
en tenslotte leugens.
En in wie gelooft uiteindelijk de eerste mens?
Nou, u weet het.
De eerste mens geloofde liever in de slang
dan in God, zijn eigen Vader en Schepper.

Maar Jezus zegt:
'Mijn schapen luisteren naar mijn stem.'
Weet u, soms is het niet zo gemakkelijk
om waarheid van leugen te onderscheiden.
Daarom zegt Jezus hier misschien ook wel met opzet,
dat wij als schapen allereerst naar zijn stem moeten luisteren.
Dus nog niet eens naar zijn woorden,
maar vooral naar zijn stem!
Naar de klank van zijn stem.
Die lieflijke stem.

Die stem, die komt uit het hart van de goede herder.

Er was een Joodse gelovige man,
Richard Wurmbrand,
die veertien jaar lang in een gevangenis zat opgesloten
vanwege zijn geloof in Jezus Christus.
Dat was in de tijd van het Communisme in Roemenië,
begin vorige eeuw.
En in die cel schreef hij zijn gedachten
en zijn gebeden op papier.
En zo schreef hij:
'Jezus, zelfs als U verloren had
in de strijd met de duivel,
dan nog zou ik voor U kiezen.
Ik vind U gewoon aardiger!
Mooi, hè.
Dat is wat Jezus ook van ons vraagt:
Allereerst naar zijn liefelijke stem te luisteren.

Maar ik begrijp ook
dat u misschien zult zeggen:
Ja, maar ik hoor zijn stem nooit.
Hoe zou ik dan de woorden van Jezus kunnen verstaan?
Spreekt Hij echt tot mij?

En dan ga ik weer even terug
naar wat Jezus zelf zegt:
'Mijn schapen luisteren naar mijn stem.'
Denkt u dat schapen ook maar
één woord verstaan
van wat de herder tegen hen zegt?
Ik hoor wel eens oude vrouwtjes
hele gesprekken voeren met hun hondje.
En het grappige is dat ik dan het hondje
wel heel tevreden zie kijken
en soms zelfs met zijn staart zie kwispelen.
Maar zou hij er ook één woord van verstaan?

Nou, meer vraagt Jezus ook niet van ons,
zijn schapen.
Maar wel: luisteren!
Luisteren naar de lieflijke klank van zijn stem.

Geniet maar van de schoonheid van Gods Schepping.
Geniet maar van de mooie dingen in het leven.
Mooie muziek.
Liefdevolle mensen.
Je eigen vader of moeder.
Vandaag is het Moederdag!
Geniet maar van de Eucharistie.
We hoeven het allemaal niet direct
zo perfect te begrijpen.
Maar herken in dat alles wel
die liefdevolle stem van Jezus, de Goede Herder.

En dan tot slot nog het laatste zinnetje:
'Ik en de Vader, Wij zijn één.'
En nu moet u weten dat in het Grieks
er drie woorden zijn voor één.
Mannelijk, vrouwelijk en onzijdig.
En wij zouden dan natuurlijk verwachten
bij het zinnetje:
'de Vader en de Zoon zijn één,'
dan zal dat wel de mannelijke vorm van één zijn.
Maar nee, in de Griekse grondtekst
staat hier de onzijdige vorm van één.

Vader en Zoon zijn één.
Dat wil niet zeggen dat ze hetzelfde zijn, identiek.
Dan zou er misschien de mannelijk vorm
van één hebben gestaan in het Grieks.
Maar de Vader is de Vader en de Zoon is de Zoon.
Ze zijn ze wel in alles aan elkaar gelijk,
maar wel uniek.
En daarom staat er niet de mannelijke vorm van één,
maar wel de onzijdige vorm van één.

Nou, dat is misschien allemaal een beetje ingewikkeld.
Maar ik moest ook even heel eenvoudig denken
aan dat schilderij van Rembrandt
van de verloren zoon,
waar Henry Nouwen zo'n prachtig boek over heeft geschreven.
En op dat schilderij zie je hoe de Vader zijn beide handen
op de verloren zoon legt.
Maar die twee handen zijn niet precies hetzelfde!
De linkerhand is krachtig en sterk,
en daar houdt de vader de verloren zoon echt mee vast.
Maar de rechterhand is heel lieflijk,
een beetje als een moederhand.
Met die twee handen houdt de vader
zijn verloren zoon vast.
Daaraan moest ik denken als Jezus zegt:
'Ik en de Vader, Wij zijn één.'

En wat is het dan mooi dat Jezus tenslotte zegt:
'En niemand kan iets uit de hand van mijn Vader roven.'
Amen!